

Mændenes er dem fremmed, saa burde dog »Kvinden og Samfundet«s Redaktion ikke lade alt blive ved det gamle, men i det mindste for sin Part anvende ens Titel for alle Kvinder; det tager hverken mere Tid eller Plads end det gamle System. Tværtimod!

Men derimod er det paa høje Tid, at man i Kvindesagskredse, — jeg mener navnlig dem, som virker aktivt for Sagen — begynder at indse Betydningen af en Reform, som vi udenforstaaende allerede længe har haft Forstaaelsen af.

Forretningskvinde.

Hermed er denne Diskussion sluttet.

Red.

Det nye Ministerium og Kvindernes Valgret.

Under denne Overskrift gør vor Kollega »Kvindevalgret« i sit August Nummer sig skyldig i en mærkelig Misforstaaelse.

Bladet skriver:

»Ifølge en Ritzaumeddelelse har en Deputation fra Dansk Kvindesamfund spurgt Konsejlspræsident Klaus Berntsen om hans Stilling til Kvindernes politiske Valgret.

Ministeren udtalte — 'efter Meddelelsen — at han haabede, at Kvinderne maatte have politisk Valgret, naar vi om *tre Aar**) atter skulde have Folketingsvalg. Hvis Konsejlspræsidenten virkelig har udtalt sig saaledes, fristes man til at tro, at han har været i et spøgefult Humør ved denne Lejlighed.

Thi han kan vel næppe have forudsat, at Kvinderne skulde være uvidende om den Kendsgerning, at deres politiske Valgret er afhængig af en Grundlovsændring, og at en saadan ikke kan træde i Kraft, uden en Opløsning af den Rigsdag, der har vedtaget den, Udskrivning af nye Valg, og en gentagen Vedtagelse af den af disse Valg udgaaede Rigsdag.

Kvinderne kan altsaa under ingen Omstændigheder — og trods Konsejlspræsidentens »velvillige« Udtalelser — komme til at deltage i *næste Valg*.

Der foreligger intet om, at Deputationen har bedt Konsejlspræsidenten om en Forklaring paa det gaadefulde Svar.«

»Kvindevalgret« gaar fejlagtig ud fra, at det næste Valg først kan finde Sted om tre Aar. Med hvilken Ret? Grundloven indeholder ingen Paragraf, der umuliggør de to Rigsdagsopløsninger, der vilde være nødvendige for, at Kvindevalgretten kunde vedtages og nye Valg udskrives med Kvinderne som Vælgere — alt inden tre Aars Forløb.

Svaret forekom derfor ikke Deputationen saa »gaadefuldt«, at den maatte bede om nærmere Forklaring.

Hvor styrer vi hen?

Hovedindholdet af Fru Bojsen-Møllers Tale i Lunden ved Fællesmødet i Silkeborg gengives i »Kvinden og Samfundet« Nr. 12 ved følgende Citat:

»Mand og Kvinde sammen henad Vejen, ikke hver for sig.«

Det er jo i og for sig ikke nogen ny Tanke, Fru Bojsen-Møller her fremsætter, snarere en Opfattelse, som jeg for længst ansaa for fastslaaet i Dansk Kvindesamfund, at vi bør arbejde *sammen med* Mændene og ikke *imod dem* paa, hvad vi anser for godt.

Det tager sig derfor lidt underligt ud, naar G. L. et Par Sider længere fremme i samme Blad tegner os en »Situationsplan«, ifølge hvilken alle Mændene staar paa den ene Side af en gabende Afgrund, »rød som den blodige Uret selv«, og alle Kvinderne paa den anden Side. Man kan selvfølgelig dele alt Folket i to Dele, eftersom de har politisk Valgret eller ikke, men man maa saa blot ikke glemme, at paa den ene Side af den gabende »røde« Afgrund staar der mellem Mændene en stor Mængde, som har arbejdet ivrigt for Kvinderne, givet os kommunal Valgret og aabnet den ene Dør efter den anden for os til Uddannelse og Embeder, medens der paa den anden Side mellem Kvinderne staar mange Hundrede Kvinder, som ved deres direkte eller indirekte Modstand mod Kvindesagen har gjort alt for at hindre Fremskridtet.

*) Ud hævelserne af os.